

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 6.11.2007
KOM(2007) 681 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI

**oparte na art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania
terroryzmu**

{SEK(2007) 1463}

SPRAWOZDANIE KOMISJI

oparte na art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu

SPIS TREŚCI

1.	KONTEKST.....	3
1.1.	Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu	3
1.2.	Pierwsze sprawozdanie	3
1.3.	Bieżące sprawozdanie	4
2.	METODA I KRYTERIA OCENY WYKONANIA DECYZJI RAMOWEJ	4
3.	OCENA.....	5
3.1.	Państwa członkowskie oceniane po raz pierwszy	5
3.2.	Państwa członkowskie oceniane po raz drugi	7
4.	WNIOSKI	11

1. KONTEKST

1.1. Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu

Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu¹ (zwana dalej „decyzją ramową”) stanowi jedno z podstawowych narzędzi w walce z terroryzmem.

Decyzja ramowa przewiduje harmonizację definicji przestępstw terrorystycznych we wszystkich państwach członkowskich i zapewnia, by w stosunku do osób fizycznych i prawnych, które popełniły lub ponoszą odpowiedzialność za tego rodzaju przestępstwa, państwa te ustanowiły kary i sankcje odpowiadające poważnemu charakterowi tych przestępstw. W decyzji określono zasady postępowania sądowego zapewniające skuteczne ściganie przestępstw terrorystycznych i przyjęto szczególne środki w odniesieniu do ofiar przestępstw terrorystycznych ze względu na ich bezbronność.

1.2. Pierwsze sprawozdanie

Na mocy art. 11 decyzji ramowej Komisja jest zobowiązana do sporządzenia pisemnego sprawozdania na temat środków podejmowanych przez państwa członkowskie w celu wykonania decyzji.

Zgodnie z przepisami wspomnianego artykułu, w dniu 8 czerwca 2004 r. przyjęto sprawozdanie Komisji² oraz związany z nim dokument roboczy służb Komisji³.

Ponieważ w tym czasie Komisja nie otrzymała jeszcze informacji od Luksemburga i Niderlandów ani szczegółowych informacji od Grecji, oceną objęto następujące państwa członkowskie: Austrię, Belgię, Danię, Finlandię, Francję, Hiszpanię, Irlandię, Niemcy, Portugalię, Szwecję, Włochy i Zjednoczone Królestwo.

Odpowiedź Rady na sprawozdanie Komisji⁴, przyjęta w dniach 25-26 października 2004 r., zawierała następujące ustalenia:

- wezwanie państw członkowskich, które nie w pełni dostosowały się do decyzji ramowej, do zrobienia tego w jak najkrótszym terminie i do przekazania informacji na temat poczynionych postępów,
- wezwanie państw członkowskich, których to dotyczy, do przekazania dalszych informacji, o które Komisja zwróciła się w swoim sprawozdaniu,
- wezwanie nowych państw członkowskich do przekazania informacji na temat wykonania przez nie decyzji ramowej.

---

1 Dz.U. L 164 z 22.6.2002, str. 3.

2 Sprawozdanie Komisji sporządzone na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, COM(2004)409 wersja ostateczna z dnia 8 czerwca 2004 r.

3 Dokument roboczy służb Komisji dołączony do sprawozdania Komisji sporządzonego na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, SEC(2004) 688 z dnia 8 czerwca 2004 r.

4 Dokument Rady 11687/2/04 REV 2 DROIPEN 40 z dnia 12 października 2004 r.

Informacje te należało przedstawić Radzie i Komisji do dnia 31 grudnia 2004 r.

1.3. Bieżące sprawozdanie

Wszystkie państwa członkowskie przekazały Komisji informacje przed upływem ostatecznego terminu w dniu 31 grudnia 2006 r. Niniejsze sprawozdanie podsumowuje sytuację w zakresie transpozycji decyzji na podstawie przepisów prawnych, które przekazano Komisji przed upływem wspomnianego terminu⁵. Sprawozdanie sporządzono z uwzględnieniem wszystkich informacji na temat wykonania decyzji ramowej przekazanych Komisji po sporządzeniu pierwszego sprawozdania, w tym opinii wyrażonych przez niektóre państwa członkowskie na temat dokładnego zakresu wykonania przez nie decyzji oraz oceny pierwszego sprawozdania. Związany z niniejszym sprawozdaniem dokument roboczy służb Komisji zawiera szczegółową analizę środków krajowych podjętych w celu wykonania decyzji ramowej oraz tabelę określającą, zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję, krajowe przepisy transponujące poszczególne artykuły decyzji.

2. METODA I KRYTERIA OCENY WYKONANIA DECYZJI RAMOWEJ

Kryteria oceny zastosowane przy sporządzaniu niniejszego sprawozdania nie różnią się od tych, które zastosowano i opisano w pierwszym sprawozdaniu⁶.

Jeżeli chodzi o kontekst oceny, jest on zasadniczo taki sam, jak ten opisany w pierwszym sprawozdaniu z oceny⁷. Jednakże należy wziąć pod uwagę dodatkową okoliczność: na bieżącą ocenę wpływ ma fakt istnienia wcześniejszego sprawozdania z oceny. W niniejszym sprawozdaniu wprowadzono rozróżnienie między państwami członkowskimi, które już podlegały ocenie w poprzednim sprawozdaniu, a państwami ocenianymi po raz pierwszy. Te pierwsze oceniono na podstawie ustaleń zawartych w poprzednim sprawozdaniu oraz przekazanych przez nie informacji uzupełniających, natomiast w przypadku tych drugich konieczna jest pełna ocena. Jednakże nawet w tym ostatnim przypadku przy bieżącej ocenie uwzględniono wykładnię przepisów decyzji ramowej zawartą w pierwszym sprawozdaniu i oparto się na niej, wielokrotnie się do niej odnosząc.

Wreszcie w odniesieniu do art. 1 ust. 2 decyzji ramowej Komisja przypomina, że środki antyterrorystyczne, takie jak przepisy wykonawcze, należy stosować z pełnym poszanowaniem praw podstawowych i zasady praworządności. Komisja nadal będzie poświęcać tej kwestii szczególną uwagę. Im solidniejsze są gwarancje przestrzegania przez UE i państwa członkowskie praw podstawowych przy wprowadzaniu w życie prawa Unii, tym większe będą jej szanse na poczynienie prawdziwych postępów w walce z terroryzmem.

---

5 Z wyjątkiem wejścia w życie lub dalszego rozwoju istotnych aktów prawnych lub zmian do nich, o których Komisję poinformowano wcześniej. W związku z tym sprawozdanie uwzględnia wejście w życie zmian do estońskiego kodeksu karnego w dniu 15 marca 2007 r. oraz przedłożenie do zatwierdzenia Izbie Reprezentantów cypryjskiej ustawy o terroryzmie i związanych z nim kwestiach z 2006 r.

6 Sprawozdanie Komisji sporządzone na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, COM(2004)409 wersja ostateczna z dnia 8 czerwca 2004 r., str. 4-5.

7 Sprawozdanie Komisji sporządzone na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, COM(2004)409 wersja ostateczna z dnia 8 czerwca 2004 r., str. 4-5.

3. OCENA

3.1. Państwa członkowskie oceniane po raz pierwszy

Ta grupa państw członkowskich obejmuje państwa, które należały do UE przed rozszerzeniem z dnia 1 maja 2004 r., ale nie podlegały ocenie w ramach pierwszego sprawozdania (Grecja, Luksemburg i Niderlandy),⁸ a także wszystkie państwa, które przystąpiły do Unii w dniu 1 maja 2004 r. Niewiele z nich zadbało o terminowe przekazanie Komisji tekstu wszystkich właściwych przepisów wprowadzających decyzję w życie. W związku z tym ocenę stanu faktycznego i wnioski w niektórych przypadkach oparto na niepełnych informacjach. Z oceny przekazanych przez trzynastę państw członkowskich informacji wyłania się przedstawiony poniżej obraz sytuacji w zakresie wykonania decyzji ramowej.

Artykuł 1: Estonia, Grecja, Łotwa, Malta, Niderlandy, Republika Czeska, Słowacja i Węgry prawidłowo wprowadziły w życie przepisy art. 1, uznając przestępstwa terrorystyczne za osobną kategorię przestępstw, natomiast Cypr wprowadza obecnie stosowne zmiany w swoim ustawodawstwie. W pozostałych z omawianych państw członkowskich metoda definiowania przestępstw terrorystycznych budzi pewne zastrzeżenia: Luksemburg nie ma wykazu przestępstw terrorystycznych, Słowenia stosuje jedynie ogólną ich definicję, na Litwie zdaje się brakować pełnej definicji tych przestępstw, a Polska definiuje jedynie zamiar terrorystyczny. Ponadto wydaje się, że Litwa, Polska i Słowenia nie mają przepisu łączącego przestępstwa pospolite z definicją terroryzmu, ani przepisu zaliczającego je do przestępstw terrorystycznych w przypadku wystąpienia zamiaru terrorystycznego.

Artykuł 2: Estonia, Grecja, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Polska i Słowacja prawidłowo wprowadziły w życie przepisy tego artykułu przy użyciu szczególnych przepisów, na mocy których czyny popełnione w grupie terrorystycznej uznawane są za odrębną kategorię przestępstw. Również ustawa cypryjska wprowadzi szczegółowe przepisy w tej dziedzinie. Litwa stosuje formułę mieszaną, w której ogólne przepisy dotyczące porozumień przestępnych uzupełniają ograniczony w swym zakresie stosowania przepis dotyczący konkretnie grup terrorystycznych. Jednakże przepis ten nie wydaje się obejmować kierowania grupą terrorystyczną. Węgry również nie uznają kierowania grupą terrorystyczną za przestępstwo. W Republice Czeskiej nie ściga się grup terrorystycznych jako takich, kierowania nimi ani uczestnictwa w ich działaniach – ale przestępstwem jest pomocnictwo przy popełnianiu przestępstw terrorystycznych. Na Łotwie przestępstwem jest dowodzenie grupą terrorystyczną, ale udział w niej wydaje się być karalny jedynie w przypadku popełnienia konkretnych przestępstw terrorystycznych. Jednakże oba państwa mają ogólne przepisy uznające udział w organizacji przestępczej i w grupach zorganizowanych za przestępstwo. Również słoweńskie prawo nie zawiera żadnego szczególnego przepisu dotyczącego grup terrorystycznych; w prawie tym takie pojęcie mieści się w szerszej koncepcji „związku przestępczego”.

---

8 Zob. dokument roboczy służb Komisji – załącznik do sprawozdania Komisji sporządzonego na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu SEC(2004) 688, str. 4, zwany dalej pierwszym sprawozdaniem z oceny (dokument roboczy służb Komisji). Luksemburg i Niderlandy nie przekazały informacji, natomiast Grecja ograniczyła się do oświadczenia, że decyzja ramowa została włączona do krajowego systemu prawnego, bez podania dalszych informacji ani przepisów prawnych.

Artykuł 3: jedynie Grecja, Malta i Niderlandy w pełni wprowadziły w życie przepisy tego artykułu dotyczącego przestępstw związanych z terroryzmem, natomiast Cypr nadal wprowadza stosowne zmiany w swoim ustawodawstwie. Pozostałe państwa członkowskie będą w stanie osiągnąć w niektórych przypadkach podobne rezultaty, traktując te przestępstwa jako współpracę z grupą terrorystyczną lub jako udział w konkretnych przestępstwach terrorystycznych, i tym samym częściowo wypełnią swoje zobowiązania wynikające ze wspomnianego artykułu.

Artykuł 4: Republika Czeska, Estonia, Grecja, Węgry, Malta, Niderlandy, Polska, Słowacja, Łotwa, Litwa i Słowenia powołały się na swoje ogólne przepisy dotyczące takich form przestępstwa, jak udział, podżeganie, zmowa przestępcza i usiłowanie, które miałyby w sposób pośredni zapewniać zgodność ich ustawodawstwa z tym artykułem. Estonia, Litwa, Malta, Republika Czeska i Węgry przyjęły ponadto szczególne przepisy dotyczące terroryzmu. Na Cyprze w wyniku zmian ogólne przepisy dotyczące takich form przestępstwa, jak współudział, podżeganie, zmowa przestępcza i usiłowanie, zostaną powiązane z zamiarem terrorystycznym.

Artykuł 5: chociaż jedynie zmiany prawne przewidziane przez Cypr wyraźnie przewidują ekstradycję za przestępstwa terrorystyczne, wydaje się, że wszystkie państwa członkowskie są w stanie spełnić wymogi ust. 1, zobowiązującego je do zapewnienia karalności przestępstw określonych w art. 1-4 poprzez ustanowienie skutecznych, proporcjonalnych i zniechęcających kar, mogących pociągnąć za sobą ekstradycję. Grecja, Estonia, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Polska i Węgry prawidłowo wprowadziły w życie przepisy ust. 2; taki sam skutek przyniesie również projekt ustawy cypryjskiej. Pozostałe podlegające ocenie państwa członkowskie nie wprowadziły szczególnych przepisów przewidujących kwalifikowaną postać przestępstw pospolitych ani nie określiły podstawowego typu odpowiednich przestępstw pospolitych, co umożliwiłoby porównanie sankcji i, co za tym idzie, ocenę stopnia wprowadzenia przepisu w życie. Jeżeli chodzi o ust. 3, wszystkie państwa członkowskie oprócz Słowenii prawidłowo wprowadziły lub wprowadzą w życie przepis dotyczący udziału w grupie terrorystycznej. Co do kierowania grupą terrorystyczną, większość państw członkowskich prawidłowo wprowadziła w życie ten przepis. Jednakże w Słowenii i na Węgrzech minimalne kary są niższe od wymaganych, a Grecja i Polska wybrały formułę, która nie wyklucza kary pozbawienia wolności do piętnastu lat, ale też jej nie gwarantuje.

Artykuł 6: jedynie prawo Grecji, Luksemburga i Węgier (a w przyszłości, po zakończeniu procedury ustawodawczej, również Cypru) przewiduje szczególne okoliczności łagodzące w przypadku kar wymierzanych za przestępstwa terrorystyczne, uwzględniając niektóre z okoliczności szczególnych, o których mowa w tym artykule. Estonia, Litwa, Łotwa, Polska, Słowacja, Słowenia i Republika Czeska powołały się na bardziej ogólne przepisy dotyczące okoliczności łagodzących, natomiast pozostałe zainteresowane państwa członkowskie nie przedłożyły żadnych przepisów wprowadzających w życie ten fakultatywny przepis.

Artykuł 7: Łotwa, Słowacja i Republika Czeska nie przewidują odpowiedzialności osób prawnych za przestępstwa terrorystyczne, której dotyczył wymóg zawarty w ust. 1, a Luksemburg nie przekazał przepisów dotyczących tego wymogu. Pozostałe państwa członkowskie podlegające ocenie prawidłowo wprowadziły w życie przepisy ust. 1. Ich przepisy krajowe w wielu przypadkach wykraczają poza minimalny poziom wymagany w decyzji ramowej, gdyż przewidują więcej niż jedno kryterium lub szersze kryteria. Jedynie Grecja, Litwa, Malta, Polska, Słowenia i Węgry przekazały przepisy wyraźnie wprowadzające w życie przepisy ust. 2, w tym te dotyczące braku nadzoru lub kontroli jako

przesłanek odpowiedzialności osób prawnych. Jednakże w przypadku niektórych z pozostałych państw członkowskich wydaje się, że ustęp ten jest uwzględniony w bardziej ogólnych przepisach. Cypr, Estonia, Litwa, Łotwa, Niderlandy i Słowenia wprowadziły w życie przepisy ust. 3, zapewniając, by odpowiedzialność osób prawnych nie wykluczała możliwości wszczęcia postępowania karnego przeciwko sprawcom będącym osobami fizycznymi.

Artykuł 8: Oprócz Luksemburga, Słowacji i Republiki Czeskiej, wszystkie państwa członkowskie przedstawiły przepisy lub projekty przepisów przewidujące kary dla osób prawnych i spełniające minimalny wymóg zawarty w art. 8, dotyczący grzywien wymierzanych na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów. Jednakże wprowadzenie w życie przepisów art. 8 przez Łotwę utrudnia nieprawidłowa transpozycja art. 7. Większość państw członkowskich stosuje również wszystkie lub niektóre kary fakultatywne określone w tym przepisie, a część państw przewiduje dodatkowe kary, o których nie ma mowy w decyzji ramowej.

Artykuł 9: prawdopodobnie wszystkie państwa członkowskie będą w stanie dostosować swoje ustawodawstwo do przepisów tego artykułu, jeżeli chodzi o stosowanie zasady jurysdykcji zawartej w art. 9 ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 4. Jeżeli chodzi o jurysdykcję eksterytorialną, większość państw członkowskich dysponuje lub będzie dysponować przepisami obejmującymi – przynajmniej częściowo – zasady narodowości podmiotowej i narodowości przedmiotowej ustanowione w art. 9 ust. 1 lit. c) i e). Przepisy art. 9 ust. 1 lit. d) zostały bezpośrednio przetransponowane do prawa krajowego jedynie przez Malte, podczas gdy Niderlandy i Słowenia powołały się na przepisy częściowo obejmujące tę literę. Artykuł 9 ust. 3 wprowadziły w życie Estonia, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Słowacja i Słowenia. Klauzule uniwersalnej jurysdykcji w ustawodawstwie greckim, litewskim, polskim, słowackim i słoweńskim oraz w ustawie cypryjskiej mogą umożliwić tym państwom członkowskim, w braku bezpośredniego wprowadzenia w życie omawianego przepisu, przynajmniej częściowe wykonanie przepisów ust. 1 i 3. Podczas gdy Litwa częściowo przetransponowała art. 9 ust. 2 do prawa krajowego, żadne inne państwo członkowskie nie uwzględniło w swoich przepisach kryteriów służących rozstrzygnięciu pozytywnych sporów o jurysdykcję, o których mowa w tym przepisie.

Artykuł 10: chociaż jedynie Estonia, Polska i Słowacja wskazały konkretne przepisy ustanawiające zasadę ścigania z urzędu, przypuszczalnie we wszystkich państwach członkowskich uznaje się przestępstwa terrorystyczne za przestępstwa publiczne na potrzeby postępowania przygotowawczego i sądowego. Jedynie Estonia i Słowenia przekazały konkretne przepisy dotyczące pomocy dla rodzin ofiar, o której mowa w ust. 2.

3.2. Państwa członkowskie oceniane po raz drugi

Artykuł 1: w pierwszym sprawozdaniu z oceny stwierdzono, że Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Portugalia i Szwecja prawidłowo wprowadziły w życie przepisy art. 1, uznając przestępstwa terrorystyczne za odrębną kategorię przestępstw, natomiast Irlandia wprowadzała w tym czasie stosowne zmiany w swoim ustawodawstwie. W sprawozdaniu zamieszczono informację, że Włochy i Zjednoczone Królestwo określiły niewiele konkretnych przestępstw terrorystycznych oraz wyróżniały kwalifikowaną postać przestępstw pospolitych ze względu na zamiar terrorystyczny, poprzez potraktowanie tego ostatniego jako okoliczności obciążającej (Włochy) lub zastosowanie ogólnej definicji

terroryzmu (Zjednoczone Królestwo). Stwierdzono też niezgodność ustawodawstwa niemieckiego z art. 1 decyzji ramowej⁹.

Dodatkowe informacje przekazane przez państwa członkowskie umożliwiają Komisji stwierdzenie większej niż uprzednio zgodności z przepisami art. 1. Jednakże żadna z przedstawionych uwag nie rozwiewa całkowicie wątpliwości wyrażonych przez Komisję we wspomnianym sprawozdaniu. Jedynie przepisy irlandzkie – które od tamtego czasu weszły już w życie – potwierdzają, że system prawny Irlandii jest zgodny z art. 1.

Artykuł 2: w pierwszym sprawozdaniu z oceny stwierdzono, że większość państw członkowskich ma lub będzie miała przepisy uznające akty terrorystyczne popełnione w grupie terrorystycznej za odrębną kategorię przestępstw. Jedynie w Danii i Szwecji kierowanie grupą terrorystyczną lub uczestnictwo w jej działaniach nie były uznawane za szczególnie typ przestępstwa, chociaż w niektórych przypadkach osoby popełniające takie czyny mogły podlegać karze jako sprawcy główni lub współdziałający w danym przestępstwie terrorystycznym¹⁰.

Komisja musi wyjaśnić, że chociaż w Szwecji nadal nie uznaje się kierowania grupą terrorystyczną ani uczestnictwa w jej działaniach za odrębne przestępstwa, szeroki zakres przepisów dotyczących usiłowania, przygotowania, zmyślenia przestępstwa i współdziału może umożliwiać ściganie zarówno przywódców, jak i członków grupy terrorystycznej. Co do Danii, Komisja uważa, że to raczej duńskie przepisy dotyczące pomocy na rzecz grup terrorystycznych niż przepisy ogólne dotyczące współdziału można uznać za obejmujące wszystkie czyny określone jako przestępstwa w art. 2 ust. 2. Brak odrębnego określenia jako przestępstwa współpracy z grupą terrorystyczną w Szwecji i przywództwa grupy terrorystycznej zarówno w Szwecji, jak i w Danii, nie wyklucza automatycznie możliwości osiągnięcia celów decyzji ramowej, ale może zakłócić realizację jej celów systemowych i politycznych, zmniejszyć przejrzystość stosowania, a także utrudnić pełne wprowadzenie w życie przepisów z nią związanych. W związku z tym należy podtrzymać twierdzenie, że Szwecja i Dania nie w pełni wprowadziły w życie przepisy art. 2.

Artykuł 3: ten przepis zobowiązuje państwa członkowskie do uznawania określonych czynów za przestępstwa związane z terroryzmem. W ramach pierwszej oceny stwierdzono, że jedynie Finlandia, Francja, Hiszpania i Portugalia wydają się dysponować przepisami w pełni zgodnymi z zobowiązaniami nałożonymi na mocy tego artykułu a Irlandia powinna osiągnąć taką zgodność po wprowadzeniu w życie nowych przepisów. Ustawodawstwo pozostałych państw członkowskich było jedynie częściowo zgodne z przepisami wspomnianego artykułu¹¹.

Austria, Szwecja i Włochy oraz Belgia i Dania przedłożyły dodatkowe wyjaśnienia na temat sposobu wprowadzenia w życie tego przepisu, jednak tylko Dania zdołała dowieść pełnej zgodności swojego ustawodawstwa z art. 3 decyzji ramowej.

---

9 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 7.

10 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 6.

11 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 6.

Artykuł 4: jak stwierdzono w ramach pierwszej oceny,¹² chociaż tylko niektóre państwa członkowskie miały konkretne przepisy wprowadzające w życie art. 4, można było uznać, że poprzez zastosowanie ogólnych przepisów dotyczących współudziału, podżegania, zмовы przestępczej i usiłowania większość państw członkowskich w sposób pośredni wprowadziła w życie przepisy art. 4, o ile państwa te w pełni wprowadziły w życie przepisy poprzednich artykułów. Jednakże Komisja nadal ma pewne zastrzeżenia co do sposobu wprowadzenia w życie elementu przepisu dotyczącego „usiłowania” we Francji, Belgii oraz Portugalii.

Artykuł 5: jeżeli chodzi o art. 5 ust. 1 decyzji ramowej, w pierwszym sprawozdaniu z oceny założono, że wszystkie państwa członkowskie będą w stanie spełnić wymogi ust. 1, zobowiązującego je do zapewnienia karalności przestępstw określonych w art. 1-4, ustanawiając skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające kary, mogące pociągnąć za sobą ekstradycję¹³.

Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Portugalia, Szwecja oraz Włochy prawidłowo wprowadziły w życie przepisy art. 5 ust. 2¹⁴. Niestety nadal nie można powiedzieć tego samego o Niemczech, Hiszpanii, Irlandii i Zjednoczonym Królestwie, pomimo przekazanych przez te państwa dodatkowych informacji.

Jeżeli chodzi o ust. 3, w pierwszym sprawozdaniu z oceny wykazano, że przepisy prawne Austrii, Belgii, Irlandii, Niemiec, Portugalii, Włoch i Zjednoczonego Królestwa dotyczące kierowania grupą terrorystyczną są lub będą zgodne z decyzją ramową. Systemy prawne Danii, Francji i Szwecji miały być tylko częściowo zgodne ze wspomnianym przepisem. Ustawodawstwo hiszpańskie było zgodne z tym przepisem w zakresie kierowania grupą terrorystyczną, która tylko grozi popełnieniem czynów terrorystycznych¹⁵. Obecnie można stwierdzić, że również ustawodawstwo francuskie jest zgodne z przepisami wspomnianego artykułu.

Jeżeli chodzi o uczestnictwo w działaniach grupy terrorystycznej, w pierwszym sprawozdaniu z oceny znalazła się informacja, że Austria, Belgia, Finlandia, Francja, Hiszpania, Irlandia, Portugalia i Zjednoczone Królestwo prawidłowo wprowadziły w życie ten przepis oraz że można uznać, iż Niemcy, Dania, Włochy i Szwecja częściowo go przetransponowały do prawa krajowego¹⁶. Niestety żadne z tych państw nie przekazało informacji, które przekonałyby Komisję o pełnej zgodności ich systemu prawnego z decyzją ramową w tym zakresie.

Artykuł 6: nie przekazano żadnych dodatkowych uwag dotyczących art. 6. W związku z tym uważa się, że jedynie Austria, Francja, Hiszpania, Niemcy, Portugalia i Włochy przewidują w swoich systemach prawnych szczególne okoliczności wymienione w tym artykule, podczas gdy pozostałe państwa nie wskazały żadnych szczególnych przepisów wprowadzających w życie ten nieobowiązkowy przepis¹⁷.

---

12 Zob. sprawozdanie Komisji sporządzone na podstawie art. 11 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (COM(2004)409 wersja ostateczna), str. 6, zwane dalej pierwszym sprawozdaniem z oceny (podsumowanie).

13 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 6.

14 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 6.

15 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 22-23.

16 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 22-23.

17 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 6.

Artykuł 7: w pierwszym sprawozdaniu z oceny stwierdzono, że Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Irlandia, Niemcy, Portugalia i Włochy już wprowadziły lub wprowadzą w życie przepisy zapewniające możliwość pociągnięcia osób prawnych do odpowiedzialności z tytułu przestępstw wymienionych w decyzji ramowej. Jednakże spośród tych państw członkowskich jedynie Finlandia, Irlandia, Portugalia i Włochy przedstawiły wystarczająco informacji, aby można było uznać, że ich przepisy uwzględniają także ust. 2¹⁸.

Po uwzględnieniu dalszych uwag i informacji o przedłożonych nowych przepisach, jakie przekazano, można obecnie uznać, że również systemy prawne Austrii i Szwecji są zgodne z art. 7 ust. 1, w związku z czym jedynymi państwami, które nadal nie wprowadziły w życie tego przepisu, są Hiszpania i Zjednoczone Królestwo. Jeżeli chodzi o art. 7 ust. 2 decyzji ramowej, Austria, Belgia i Dania przekazały dalsze informacje potwierdzające zgodność ich ustawodawstwa z tym przepisem.

Artykuł 8: w pierwszym sprawozdaniu z oceny stwierdzono, że Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Niemcy, Portugalia i Włochy spełniły minimalny wymóg określony w art. 8, dotyczący nakładania na osoby prawne grzywnien wymierzanych na podstawie przepisów prawa karnego lub na podstawie innych przepisów¹⁹. Obecnie można dodać Austrię i Szwecję do wykazu państw członkowskich, których ustawodawstwo jest zgodne z art. 8.

Artykuł 9: w pierwszym sprawozdaniu z oceny założono, że ustawodawstwo wszystkich państw członkowskich jest zgodne z art. 9 ust. 1 lit. a) i b) oraz ust. 4, ponieważ jurysdykcja karna opiera się w pierwszej kolejności na zasadzie terytorialności²⁰. Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Irlandia, Niemcy, Portugalia, Szwecja, Włochy i Zjednoczone Królestwo miały przepisy, które w różnym stopniu obejmowały zasadę narodowości podmiotowej zawartą w art. 9 ust. 1 lit. c), chociaż niektóre nie obejmowały rezydentów (Niemcy, Francja, Włochy i Zjednoczone Królestwo) lub przewidywały dodatkowe wymogi, takie jak podwójna karalność, niezawarte w tej literze (Dania). To samo stwierdzono w odniesieniu do zasady narodowości przedmiotowej zawartej w art. 9 ust. 1 lit. e), chociaż w niektórych przypadkach zakres przepisu był ograniczony, ponieważ odnosił się jedynie do osób lub miejsc chronionych lub wprowadzał wymóg, aby sprawca przestępstwa znajdował się na terytorium danego państwa członkowskiego. Poza tym jedynie pięć państw członkowskich wyraźnie uwzględniało w swoich przepisach przestępstwa przeciwko instytucjom lub organom Unii Europejskiej. Jedynie Austria i Irlandia bezpośrednio przetransponowały art. 9 ust. 1 lit. d) do prawa krajowego, chociaż w chwili sporządzenia pierwszego sprawozdania z oceny wydawało się, że Finlandia, Portugalia i Włochy również dostosują się do tego przepisu²¹. Jeżeli chodzi o art. 9 ust. 3, stwierdzono, że Austria, Irlandia, Niemcy, Portugalia i Włochy wyraźnie przewidują możliwość ścigania przestępcy, który popełnił przestępstwo terrorystyczne za granicą i nie może podlegać ekstradycji.

Z przekazanych informacji wynika, że również ustawodawstwo belgijskie uwzględnia art. 9 ust. 1 lit. d) oraz art. 9 ust. 3, a w ustawodawstwie niemieckim dodatkowo zapewniono zgodność z art. 9 ust. 1 lit. d) i e) decyzji ramowej. Dania ustanowiła obowiązek ścigania we wszystkich przypadkach przewidzianych w decyzji ramowej. Można uznać, że Szwecja ustanowiła uniwersalną jurysdykcję w zakresie przestępstw terrorystycznych. Zmiana we francuskich przepisach mająca na celu wprowadzenie w życie przepisów art. 9 ust. 3 nie

---

18 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 30.

19 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 30.

20 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 31.

21 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 34.

przekonała Komisji do zmiany wcześniejszej opinii na temat stanu wprowadzenia w życie we Francji przepisów tego ustępu.

Sytuacja w zakresie art. 9 ust. 2 nie poprawiła się od czasu sporządzenia pierwszego sprawozdania z oceny: Irlandia nadal jest jedynym państwem członkowskim, które wprowadziło w życie ten przepis (choć tylko częściowo) w swojej ustawie karnej (przestępstwa terrorystyczne) z 2005 r., która w międzyczasie weszła w życie.

Artykuł 10: w okresie przeprowadzania pierwszej oceny jedynie Austria przekazała informacje wystarczające do stwierdzenia zgodności jej systemu prawnego z art. 10 ust. 1, chociaż wydawało się prawdopodobne, że wszystkie państwa członkowskie uznają przestępstwa terrorystyczne za czyny ścigane z oskarżenia publicznego w postępowaniu przygotowawczym i sądowym²². Uwagi Belgii, Danii, Francji i Szwecji na temat wprowadzenia w życie art. 10 ust. 1 potwierdzają słuszność założenia Komisji, że we wszystkich państwach członkowskich przestępstwa terrorystyczne podlegają ściganiu z oskarżenia publicznego.

Jeżeli chodzi o art. 10 ust. 2, w pierwszym sprawozdaniu z oceny skupiono się na środkach mających wspomóc rodziny ofiar, ponieważ wykonanie decyzji ramowej Rady w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym²³ stanowi przedmiot odrębnego sprawozdania. Austria, Belgia, Francja, Hiszpania, Irlandia, Niemcy, Włochy i Zjednoczone Królestwo przekazały konkretne informacje na ten temat²⁴. Jedynie Portugalia przedstawiła dalsze szczegóły dotyczące pomocy dla rodzin ofiar przestępstw terrorystycznych.

4. WNIOSKI

Komisja odnotowuje, że większość państw członkowskich ocenianych po raz pierwszy wprowadziła w życie przepisy decyzji ramowej w stopniu zadowalającym. Niemniej jednak pewne kwestie pozostają nierozwiązane. Jeżeli chodzi o państwa członkowskie oceniane po raz drugi, przesłane przez nie dodatkowe informacje umożliwiły Komisji na ogół stwierdzenie wysokiego poziomu zgodności. Jednakże nie usunięto większości niedociągnięć wskazanych w pierwszym sprawozdaniu z oceny.

Główne zastrzeżenia Komisji dotyczą następujących kwestii:

- niepełnego wprowadzenia w życie art. 1 na Litwie, w Luksemburgu, Niemczech, Polsce, Słowenii, we Włoszech i w Zjednoczonym Królestwie. Przepis ten ma wielkie znaczenie nie tylko dla decyzji ramowej, ale ogólnie dla polityki antyterrorystycznej. Wspólna definicja terroryzmu stanowi podstawę wszystkich innych przepisów decyzji ramowej i umożliwia uruchomienie instrumentów współpracy w zakresie wymiaru sprawiedliwości;
- niepełnego wprowadzenia w życie przez Danię, Niemcy, Słowenię, Szwecję, Węgry i Włochy art. 5 ust. 3 dotyczącego harmonizacji kar za przestępstwa w grupie terrorystycznej, ponieważ także ten element stanowi jeden z zasadniczych aspektów decyzji ramowej;

---

22 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (podsumowanie), str. 7.

23 Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 1.

24 Zob. pierwsze sprawozdanie z oceny (dokument roboczy służb Komisji), str. 35.

- niepełnego wprowadzenia w życie art. 7 w Hiszpanii, na Łotwie, w Republice Czeskiej, na Słowacji i w Zjednoczonym Królestwie. Harmonizacja odpowiedzialności karnej osób prawnych za przestępstwa terrorystyczne jest również zagadnieniem wielkiej wagi w walce z terroryzmem.

W związku z powyższym Komisja zwraca się do państw członkowskich, które jeszcze tego nie zrobiły, o zapewnienie szybkiej i pełnej transpozycji decyzji ramowej do prawa krajowego i bezzwłoczne powiadomienie Komisji o podjętych środkach oraz przekazanie tekstu obowiązujących przepisów ustawowych lub administracyjnych.